

Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης στις κινητοποιήσεις για το κρατικό – καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη την Παρασκευή 28/02/25

Το μεγάλο και μαζικό έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με αυτόν τον τραγικό τρόπο τις κεντρικές πτυχές του σημερινού κόσμου. Ενός κόσμου που συγκροτείται γύρω από το πρόταγμα του κέρδους και της ισχύος που το συμπληρώνει. Η σύγχρονη εξουσία, έχοντας ως κορωνίδα το “όλα πωλούνται και όλα αγοράζονται”, κοστολογεί τη ζωή και τον θάνατο με βάση τη ζημία και το όφελος. Κάνοντας τους ισολογισμούς της θεσμοθετεί προστατευτικούς θεσμούς και κανόνες ασυλίας, εκποιεί δημόσιες περιουσίες, λεηλατεί τη φύση, εξαγοράζει συνειδήσεις, ποινικοποιεί αντιστάσεις. Γι’ αυτήν το νόημα της ζωής είναι η υποταγή, η ενσωμάτωση και η εκποίηση της με ένα πλήθος θέσεων, εμπορεύσιμων ιδεών, πραγμάτων και εμπειριών. Η αντιστροφή της πραγματικότητας προβάλλει ως η μόνη αλήθεια για να επισφραγιστεί μία άλλη αντιστροφή: δεν υπάρχουνε χάριν της ανοχής μας – υπάρχουμε χάριν της ανοχής τους. Όμως, αυτή η φύση και ο κυνισμός-αλαζονεία της εξουσίας δεν είναι κάποιο ειδικό, ελληνικό φαινόμενο.

Λίγα χιλιόμετρα από εδώ, από τον Νοέμβρη του 2024, η Σέρβικη κοινωνία και ο κρατικός μηχανισμός ταρακουνιούνται από τις μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις κτηρίων και δράσεις που συμβαίνουν σε πόλεις της χώρας. Έπειτα από την κατάρρευση της οροφής ενός σιδηροδρομικού σταθμού με αποτέλεσμα την δολοφονία 15 ανθρώπων στο Νόβι Σαντ, η κοινωνία ξεχύθηκε στους δρόμους ασταμάτητα, διεκδικώντας το καθολικό και στοιχειώδη αίτημα για Δικαιοσύνη, όπως βλέπουμε συνέχεια να κυριαρχεί και στα δικά μας μέρη.

Γιατί ο κόσμος της εξουσίας που συγκαλύπτει κάθε λογής κρατικό έγκλημα, από τα καθημερινά pushbacks στο Αιγαίο και το μεγαλύτερο ναυάγιο στα ανοιχτά της Πύλου με πάνω από 600 πνιγμένους ανθρώπους μέχρι και αυτό στα Τέμπε κ.α., κι αυτές οι συνεχείς φωνές της κοινωνίας αποτελούν δύο διαφορετικούς κόσμους που αντιμάχονται. Κι αν ανοίγονται ορίζοντες για το ξεπέρασμα όλων αυτών των δεινών, είναι γιατί επιλέγουμε να μη σωπάσουμε ή να κοιτάξουμε μονάχα τη δουλειά μας. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν με όλες τις μεθοδεύσεις, τον αποπροσανατολισμό και τη συγκάλυψη που συντελείται. Αδιαμφισβήτητα, η Δικαιοσύνη μέσω των μαζικών, αδιαμεσολάβητων και ακηδεμόνευτων διαδηλώσεων, όπως της Κυριακής 26/01/2025, αποκτά ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά.

Μία δικαιοσύνη ανορθόγραφη όπως την γράψανε οι γονείς του δολοφονημένου Σαμπάνη από την αστυνομία, που αμφισβητεί την σημερινή θεσμική της πρακτική. Η δικαιοσύνη στους δρόμους είναι η κραυγή ενάντια στην γενικευμένη ασφυξία. Την ασφυξία της εξουσίας που έχει δημιουργήσει τείχη απροσπέλαστα και νομικά θωρακισμένα για τους από πάνω και μία γυμνή και αναλώσιμη ζωή για τους από κάτω. Όμως η δικαιοσύνη από μόνη της δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο της αδικίας. Δικαιοσύνη χωρίς ισότητα είναι δικαιοσύνη με ορθογραφία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα αυτών που την ελέγχουν, την νομοθετούν και την εφαρμόζουν στην βάση της ανισότητας και της διαίρεσης. Ισότητα χωρίς αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια είναι ισότητα για την πάρτη μας, είναι ισότητα στην κατανάλωση και την υποταγή, χωρίς κοινωνικούς δεσμούς. Κοινωνικοί δεσμοί χωρίς νέους θεσμούς, χωρίς νέες μορφές οργάνωσης γρήγορα εκπίπτουν σε νέα δεσμά.

Ειδάλλως θα βρισκόμαστε συνεχώς αντιμέτωπες/οι με μικρές και μεγάλες τραγωδίες από το οργανωμένο έγκλημα ενός πολιτικού και οικονομικού συστήματος που αναπτύσσεται λεηλατώντας και αναλώνοντας ανθρώπους και φύση με τη δική μας ανοχή. Η ιδιαιτερότητα αυτού του συστήματος είναι πως έχει ανάγκη την ανοχή μας γιατί αυτή είναι το καύσιμο της εξουσίας του. Η

αντίστασή μας και η άλλη προοπτική είναι το δικό μας οξυγόνο είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη έξω από τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα και μέχρι την δίκη. Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Τέλος ας έχουμε υπόψιν πώς οι δρόμοι όπως γεμίζουν έτσι και αδειάζουν. Δικό μας μέλημα είναι να μη συμβάλλουμε στην οπισθοχώρηση στον κατευνασμό και στην αυτοαναφορικότητα. Να διαχυθούμε μέσα σε αυτό το κοινωνικό ποτάμι όχι για να το εκφράσουμε ως άλλοι ειδήμονες και ειδικοί , αλλά για να εκφραστούμε και αυτό είναι πράγματι στο χέρι μας.

Να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Δεν μιλάμε για μία κενή συνθηματολογία. Αλλά γι' αυτό που έγινε επιτακτική ανάγκη και αποκτά όλο και περισσότερο νόημα στο σήμερα για να μη θρηνήσουμε άλλους/ες νεκρούς/ές. Διότι η ανάθεση των ζωών και των προβλημάτων που την περιβάλλουν πάντοτε θα οδηγούν σε "Τέμπη".

Να σπάσουμε, επιτέλους, αυτόν τον κύκλο της Υποταγής.

Παρασκευή 28/02/25: – 11:00, Άγαλμα Βενιζέλου, Γενική Απεργία (Σημείο συνάντησης κάτω από την παιδική χαρά)

22:30, Νέος Σιδηροδρομικός Σταθμός, Συγκέντρωση μνήμης των θυμάτων του κρατικού εγκλήματος στα Τέμπη

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης